

УГОРІ. У цій версії майбутнього телевізійні та комп'ютерні екрани працюють на електронно-променевих трубках, як і в 1980-ті. Щоб досягнути ефекту кризисні, притаманної старим моніторам, дизайнери реквізиту прикріпили фрезеровані акрилові бульбашки до світлодіодних екранів.

ПРАВОБН. Після того як електромагнітний імпульс спричинив глобальну технологічну катастрофу, інтернет перестав працювати, і суспільство повернулося до традиційних засобів зв'язку на кшталт таксофонів і супутникових телефонів, як на цьому знімку.

ТЕХНОЛОГІЯ

«Фільм "Той, хто біжить по лезу" докорінно змінив наукову фантастику, — стверджує Дені Вільнев. — Проте куди рухатися далі після того, як революція вже відбулася?» Робити сиквел до такої знакової стрічки — це неабиякий виклик, зокрема тому, що потрібно вирішити, як розробляти і вдосконалювати технології так, щоб вони були логічним продовженням того, що ми бачили у першому фільмі. «У своїй картині Рідлі Скотт показав 2019 р., як він його уявляв у 1980-ті, — пояснює Вільнев. — Тож я взяв його бачення за основу і використовував його як відправну точку, щоб створити власний світ. Наприклад, у фільмі Рідлі не було ні інтернету, ні широкоекранних телевізорів, але були друковані фотографії. Тому я дотримуюся цих правил». У картині Вільнева використано тогочасну електроніку й проігноровано все, що винайдено пізніше 1982 року. «Дія сиквелу відбувається у паралельному світі, де люди не залежать від цифрових технологій, на відміну від нас. Це дуже надихає», — додає Вільнев. Образ майбутнього, де суспільство живе без інтернету, смартфонів і соціальних мереж, зараз сприймають як щось революційне, бо — на відміну від більшої частини сучасної наукової фантастики — не прогнозує подальшого розвитку технологій, а зображає їхній можливий занепад, що набагато складніше.

Сценарист Майкл Грін придумав, як пояснити відсутність сучасних технологій у сиквелі. «За його версією, на цифровий світ здійснено напад, — пояснює режисер, — що знищив усі машини й комунікації. Після цього люди перестали користуватися такими технологіями».

Ця переміна спричинила поширення аналогової техніки у кіносвіті сиквелу, завдяки чому творча група змогла зосередитися на пошуку нових підходів до дизайну машин із погляду естетики. «Ми поєднували знайоме з незнайомим, щоб наш фільм отримав свій особливий голос», — коментує Пол Інґліс.

Перед початком зйомок продюсери і режисер зустрілися з фахівцями з різних наукових галузей, щоб з'ясувати, чи можливо втілити в життя ідеї, запропоновані в сценарії. «Це те, до чого ми прямуємо, — розповідає Вільнев. — Ми поспілкувалися з лікарями, архітекторами, дизайнерами, вченими, комп'ютерними інженерами — і вони сказали нам, що наше майбутнє може бути саме таким. Це нас дуже надихнуло. Працюючи над сиквелом, ми намагалися зробити те саме, що й Рідлі, тобто передбачити, яким може стати світ через 30 років».

ЦЯ СТОРІНКА: через дефіцит плінерів у світі для пересування містом використовують інші види транспорту. На вулицях досі можна побачити старі повітряні автомобілі, але люди здебільшого їздять поїздами, автобусами, астериками і велосипедами.

«Я БАЧУ, ЯК НА ПЛИТІ ЗАКИПАЄ СУП».

— РІДЛІ СКОТТ, РЕЖИСЕР «ТОГО, ХТО БІЖИТЬ ПО ЛЕЗУ»

На початку фільму ми бачимо каструлю супу на фермі Сапера Мортон — це пряма відсилка до витвору Рідлі Скотта і Гемптона Фенчера. Дені Вільнев хотів ушанувати режисера і сценариста попередньої картини, знявши сцену, яку вони написали разом понад 30 р. тому.

«Персонаж Сапер Мортон і його ферма з'явилися ще тоді, коли ми писали сценарій до першого фільму, — пояснює Скотт. — Герой приходить до нього на ферму — це занедбане господарство, як у "Гронах гніву", посеред широкої рівнини, де стоїть одне-єдине мертве дерево».

Фенчер пригадує усі подробиці написання цієї сцени під час створення кіновізу «Того, хто біжить по лезу» 1980 року. Одного дня Скотт запитав його: «Як гадаєш, чим займався Декард до початку нашої історії?». «Тобто? — не зрозумів Фенчер. — Хочеш сказати, він раніше був сантехніком чи що?» «Ні-ні, — відповів режисер. — Він завжди займався ліквідацією реплікантів, але яких саме? Нексус 6, 5 чи 4? Ким вони були?» «Сталеголовими», — вигадав назву Фенчер. Раптом Скотт сказав: «Я бачу, як на плиті закипає суп». «Я все зрозумів, — відгукнувся сценарист. — Побачимось завтра». Він написав сцену і показав її режисеру. «Із виразу його обличчя я одразу зрозумів, що влучив у яблучко», — пригадує він.

Перший фільм мав починатися зі сцени із Сапером Мортонем, але Скотт відмовився від цієї ідеї, бо вона не в'язалася з рештою сюжету. «Це був експромт», — коментує Фенчер. Він 2012 р. опублікував оповідання під назвою «Форма останнього пса», джерелом натхнення для якого була та сама сцена.

Понад три десятиліття потому з неї почався «Той, хто біжить по лезу 2049».

КАМЕРА РУХАЄТЬСЯ ДО БУДИНКУ ФЕРМЕРА

КЕЙ ЗАХОДИТЬ

УСЕРЕДИНІ БУДИНКУ — ПРОХОДИМО КРІЗЬ ХИТКІ ДВЕРІ

КЕЙ ВІДЧИНЯЄ ДВЕРІ ДО ПЕРЕДПОКОЮ

ЗМІНА КАДРУ ДИВНЕ ЖОВТЕ СВІТЛО У ПЕРЕДПОКОЇ

ЛОС-АНДЖЕЛЕСЬКІ ПАГОРБИ

За 30 р. кіносвіт «Того, хто біжить по лезу» дуже змінився, зокрема зникли країни як такі, бо території за межами мегалополісів стали непридатними для життя. Лос-Анджелес — один із таких мегалополісів. Тепер він простягається від Сан-Дієго до Сан-Франциско. Люди перебралися сюди у пошуках їжі та безпечного житла, тікаючи з передмість, де підвищення рівня океану спричинило серйозні руйнування.

Масова міграція до міст призвела до перенаселення. Лос-анджелеські пагорби (див. фото вище) вкрито щільною забудовою, що займає буквально кожнісінтій сантиметр території. Місця для природи не залишилося.

«Ми знімали Мехіко з повітря, щоб використати його як основу для нашого футуристичного Лос-Анджелеса, — розповідає Вільнев. — Там такий самий гористий рельєф, і територія теж густозаселена».

«Майбутнє, яке ми бачимо у кіносвіті "Того, хто біжить по лезу", прикра правдоподібно, — вважає сценарист Майкл Грін. — Надто коли бачиш його очима Дені Вільнева і Роджера Дікінса. Дивишся на це — і думаєш: так, ми могли б до такого дійти. Летючі автомобілі — це, звісно, круто, але інші аспекти цього майбутнього справді моторошні».

САПЕР МОРТОН

Сапер Мортон — це старий реплікант (модель Нексус 8), якому вдалося втекти на Землю і сховатися. Раніше він служив в армії на Каланті, а тепер тихо живе сам-один і працює на білковій фермі площею 90 гектарів. Його усамітнення тривало десятиліттями, аж поки Кей приїхав до нього у пошуках моделі NK680514, яку звинувачують у багатьох злочинах. «Сапер законсервувався, — каже Дейв Батіста про свого персонажа. — Він реплікант, що просто хоче жити. Нікого не займає і хоче, щоб його ніхто не чіпав. Для нього головне — вижити».

Дейва Батісту узяли на роль старої моделі Нексус, створеної для важкої праці та війни. «Мені потрібен був хтось, здатний зіграти велетня з добрим серцем, — згадує Вільнев. — Сапер мав бути доброзичливим, але водночас потенційно небезпечним. У Дейва персонаж вийшов меланхолійним і вразливим, тому глядач одразу йому співчуває». Проте Сапера спершу задумували як 60-річного репліканта, а Батіста значно молодший, тож кастинг-менеджер не звернувся до нього одразу.

«Я приїхав ген аж з Атланти, щоб зустрітися з Дені Вільневом, а він мені каже: вибач, але ти надто молодий для цієї ролі. Скільки я вже працюю в Голівуді, мені найчастіше кажуть, що я або занадто великий, або застарий — надто молодим мене ще ніхто не називав», — розповідає Батіста.

На щастя, йому не відмовили остаточно. Актор дуже сподобався режисеру, тож Вільнев попросив гримера Дональда Мовата почаклувати і зробити Батісту старшим на вигляд. Вийшло дуже переконливо. «Ми могли б використати латексні протези, щоб зістарити Дейва, але вигляд у нього мав бути природний, — пояснює Моват. — Тож ми вибрали дуже традиційний латексний грим із розтяжками. При цьому його обличчя стало блідим і сіруватим». Вільнев зрозумів, що результат ідеальний, коли почув від когось «Це ж треба! А я й не знав, що Дейв так постарів». Люди не здогадувалися, що це грим — вони думали, що просто роки взяли своє.

»» «ЧАС ДЛЯ
НЬОГО ЗУПИНИВСЯ,
А ЙОМУ ТІЛЬКИ ТОГО Й ТРЕБА».

— ДЕЙВ БАТІСТА, АКТОР, ЯКИЙ ГРАЄ САПЕРА МОРТОНА

ЦЯ СТОРІНКА: Сільськогосподарське спорядження Салера Мортон показує токсичність довкілля. «Ми добре пропрацювали костюм Салера, — розповідає Сем Гюдекі. — Самого тільки шолома зробили кілька версій». Його виготовив Іво Ковені, але він мав бути схожим на фабричний продукт. Для цього зосередилися на прямих лініях і звели кількість деталей до мінімуму. Костюм і далі вдосконалювали аж до початку зйомок. В останній день наклали шар патини, перетворивши його з яскраво-жовтого на темно-коричневий, що, на думку Вільнева, додає персонажу таємничості.

